

Jiří Strach– Úvaha o naději

Latinské úsloví praví *Spero, dum spiro*, tedy *Doufám, dokud dýchám*. V češtině pro něj najdeme ekvivalent, zní *Naděje umírá poslední*.

Když člověk vsadí čísla ve Sportce, doufá, že vyhraje. Naděje pak s pravděpodobností jedna ku x-millionům umře okamžikem losování.

Když člověk doufá, že jeho oblíbený fotbalový klub vyhraje, naděje začne umírat za stavu pět nula pro soupeře.

Když člověk doufá, že politická strana, které hodil svůj hlas, začne plnit předvolební sliby, naděje umírá záhy po volbách.

Když člověk u lůžka umírajícího doufá v zázračné schopnosti lékařské vědy, naděje vskutku umře posledním výdechem.

Naděje často umírá, podlehneme-li slibům, tužbám a přáním vlastním člověku. Naděje umírá, pakliže na ni hledíme očima tohoto světa a jeho hodnot.

Začneme-li však naději nahlížet očima Boha, pak slova “naděje” a “umírá” nemohou existovat vedle sebe v jedné větě, neboť jsou čirým protimluvem. Naděje je přece slib Boha člověku. Naději dává Bůh lidem jako odměnu za to, že v něj věří. Pakliže ten velký a nekonečný Bůh, nejdokonalejší, nesmrtelný a nejvíc mocný Bůh, dá slib, lze o něm pochybovat? Lze se domnívat, že by ho Bůh nedodržel, když ho jednou vyřkl? Taková pochybnost by byla samotným zpochybněním Boží stálosti a pevnosti, byla by zpochybněním Jeho lásky k člověku, byla by zpochybněním Boha samotného. Čím pevnější má člověk víru v Boha, tím více se naděje ve splnění Božího slibu mění v jistotu. *Ave crux, spes unica!* Buď pozdraven kříží, naše jediná naděje! Z tohoto kříže slíbil Kristus lotrovi po pravici: *Amen, pravím ti, dnes budeš se mnou v ráji*. Slib Boha hříšnému člověku. Slib za prohlédnutí vlastní viny, za víru v Syna člověka. Kříž přestává být pouhou nadějí, stává se jistotou - jistotou spásy. Je-li víra vzpínáním rukou člověka k Bohu, je naděje vřelým otevřením Boží náruče každému člověku. Pakliže se do ní člověk s důvěrou svěří a nechá se obejmout, spatříme krásnou paralelu, kterou známe z našeho světa. Když otec objímá své děti, není to nic jiného než vzájemné vyznání lásky. Láska je tím tmelem mezi vírou člověka v Boha a nadějí danou Bohem člověku, je jejím svorníkem, její klenbou. Snad proto ji apoštol Pavel nadřadil nad víru i nad naději. Věděl, že láska je nejvíc, že bez lásky by takové objetí bylo studené a nevřelé, nenaplněné, bylo by možná jen neemotivním aktem rozumu a lidské vypočítavosti.

Právě z vypočítavosti často k Bohu směřujeme v modlitbách naše naděje, které mají zkvalitnit zdejší život. Prosíme o to či ono a ztrácíme víru v Boha, když naše tužby zůstanou nenaplněny, když nedostaneme, oč jsme žádali. Začneme pochybovat o Jeho lásce k nám. Ale Bůh přece není žádný ústav sociální péče, nesmíme v něm vidět tatínka, který zásobuje své potomky tučným kapesným a pokaždé, když se nám to hodí, postará se nám o hezký bezstarostný život v luxusu. Neučí nás v modlitbě Páně *mercedes vezdejší dej nám dnes*, natož pak *posvěť se akcie tvé*. Místo toho mluví o chlebu a o svém jménu. A nabádá, abychom neupadali v pokušení. V pokušení hříchu, bohatství, pýchy, sebestřednosti a mnoha dalších materiálních nadějí a pseudohodnotách, které neustále staví na odiv tento svět.

Často přemýšlím o tom, jestli je vhodné, abych Boha vůbec nějakými prosbami obtěžoval. Zda-li i má touha po vlastní spáse, za kterou prosím, není vlastně egoistická. Zda-li bych neměl veškerou energii svých modliteb koncentrovat spíše za ty, kteří jsou Bohu daleko, kteří jej odmítají, kteří nevnímají a nerozumí naději, která je v Božím slibu věčného života. Zda-li by nebylo před Bohem upřímnější zajet s důvěrou v Něj na hlubinu a ponechat vše na Něm - ať On, všemohoucí a nekonečně mocnější než já, prosadí svou vůli a zařídí si

svůj svět, který stvořil, jak chce... Ale to by bylo alibistické a vpravdě srabské. Jestliže On obětoval svého Syna, nechal Krista přibít na kříž kvůli mně a kvůli každému člověku, jsem já za to povinen stát se hlasatelem Jeho naděje.

Nestydíme se šířit zvěst, evangelium o slibu, který dal Bůh člověku - o naději.